



V podzimním čase nám i letos památka Dušiček prozáří všechny zahrady našich zemřelých. Ráda vzpomínám svých raných dětských dnů, kdy mne babička vodívala na Vyšehrad. V koutku za kostelem jsem objevila bezejmenné travnaté rovy osířelých dětí. Bývalo mi moc líto, že tu nikdo nepoloží ani kvítek a začala jsem to řešit po svém. Tam, kde byl hrob květy zasypané bohatě, nějaké jsem si prostě vzala a cupitala do toho zastrčeného hřbitovního růžku. Jenže babička mě nepochválila ... Přítště už jsem věděla, jak na to. Statečně jsem si odřekla nějaký ten pamlsk a koupila několik kahanů, abych mohla radostně těm sirotkům zapalovat symbolické plamínky.

Poctivou badatelskou prací, nejčastěji spojenou se studiem matrik, čas od času provází nějaký ten výlet do terénu. Ráda se toulám také tam, kde jsem sice nikdy nežila, ale kam směřují moje rodové kořeny. Po jedněch předcích jsou to jižní Čechy a po druhých Podorlicko. Hledávám tam genia loci oněch míst. Hodně vypovídají právě hřbitovy a hřbitůvky, kde se rodopisci někdy poštěstí náhodný sice, ale přitom cenný objev.

Českobudějovický hřbitov Otýlie, to jsou takové jihočeské Olšany. A právě tam jsem v době počátků svých rodopisných snah našla zcela náhodně místo věčného odpočinku svých budějovických praparodičů. Přestože jako poslední sem byl uložen jejich vnuk v roce 1937, stále dobře vyhlížející mramorový náhrobek mne nezklamal. Kromě dat úmrtí u nikoho nechyběla ani data narození - dobrá pěšinka proti proudu času.

Zato u hrobu své maminky na Rychnovsku jsem se před časem dočkala místo radosti malého zklamání. Můj bratr totiž v tom nejlepší úmyslu nechal odstranit původní pískovcový náhrobek, který nesl jména i všechna data našich vambebeckých praparodičů i jejich sourozenců. Pro to „překvapení“ jsme se sice nerozhněvali, ale bráška pochopil, že nový kus kamene se strohým sdělením zdaleka nemusí být to nejlepší.

Takto vzato, můžeme si jen přát, aby náhrobní kameny či desky byly co nejpovídavější. Některé náhrobní nápisy nám dokonce pootevírají dvířka k životním osudům, které neměly být tak zcela zapomenuty. Dvě takové zajímavé desky jsem vloni vyfotografovala na smíchovských Malvazinkách.

Ta první - zastíněna bohatým porostem břečťanu - je vlice zachovalá a vypovídá o osudech jedné rodiny toto:

JUDr. Josef Malina, nám. říd. měst. úřadů na Smíchově. Narož. 20. 11. 1877, padl 23. 8. 1914. Pohřben v Mahale v Bukovině. **Pepoušek Malina, nar. 31. 1. 1910, zemř. 27. 10. 1916.** **Eliška Malinová, roz. Rennerová, vdova po JUDr. a místořediteli města Smíchova.** Nar. 14. 3. 1884, zemř. 21. 1. 1923.

Tatínek zemřel sedmatřicetiletý, chlapec ještě nezačal chodit do školy a maminka se nedožila ani čtyřicítky...

Druhý příběh nese zdánlivě prostá a chudičká tabule z plechu, vystavená nemilosrdným vlivům slunce a deště. Prežívá přes osmdesát let, aby vypovídala o lásce, s jakou byla zhotovena. Aby co nejpodrobněji vypovídala o události, která ukončila jeden mladý, nadějný život. Podobenka milovaného syna částečně překrývá světlemodré pozadí - nebe s bílými stíhačimi letouny. Pod tím je napsáno:

Zde spí sen věčný polní letec desátník aspirant pozorovatel leteckého pluku č. 1 T.G.M. Pavel Punčochář abiturient techn. odd. první státní průmyslové školy v Praze (s vyznamenáním). Zahynul nešťastně při cvičné střelbě z kulometu pádem letadla na vojenském cvičišti Boží Dar v Milovicích v úterý dne 3. dubna 1924 - 6 1/2 7 hod. ranní v mladém věku 21 let. Pavlíčku, nashledanou!

Snad se s ním opravdu tam někde už dávno setkali, kdož ví! Preji všem, kteří i letos zajdou s květinami a světylkem vzpomenout svých blízkých, aby se aspoň na chvíli mohli oprostit od dnešního spěchu. Aby to mohlo být opravdu poklidné zastavení, věnované vzpomínkám, jež nemusí být vždy jen tesklivé. Patřívá k nim i vděk za to, jak mnoho nám zanechali. Jen na rozdíl od nás už nikam nespěchají.